

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719205792
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6719205792.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcov: 1/ D.. T. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, XXX XX U. P., N. P. a 2/ I.. F. K., rod. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. T. XX, XXX XX Q., obaja právne zastúpení JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Podjavorinskej 7, 811 03 Bratislava, proti žalovaným: 1/ L. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. M. XXX, XXX XX W. M. a 2/ B. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. M. XXX, XXX XX W. M., obaja žalovaní právne zastúpení JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Vajnorská 20, 831 03 Bratislava, o určenie vlastníctva, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/37/2019-241 zo dňa 04. 05. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/37/2019-241 zo dňa 04. 05. 2021 p o
t v r d z u j e.

II. Žalovaní 1/ a 2/ s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že určil, že nehnuteľnosti v kat. úz. W. M., okres B., pozemok s parc. č. C-KN XXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 297 m², ktorý je vedený Okresným úradom Krupina, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XX, patrí v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/2-ica do dedičstva po zosnulom T. G., nar. XX. XX. XXXX, zomrelom XX. XX. XXXX, naposledy bytom W. M. č. XXX a v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/2-ica do dedičstva po zosnulej W. G., rod. W., nar. XX. XX. XXXX, zomrelej XX. XX. XXXX, naposledy bytom W. M. č. XXX (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100 %, ktoré sú žalovaní povinní uhradiť žalobcom do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania (výrok II).

2. Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcov, ktorou žiadali žalobcovia určiť, že nehnuteľnosti v kat. úz. G. M., okres B., pozemok s parcelným číslom KN XXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 297 m², ktorý je t.č. vedený Okresným úradom Krupina, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XX patrí v rozsahu spoluvlastníckeho podielu v polovici do dedičstva po nebohom T. G., nar. XX. XX. XXXX, zomrelom XX. XX. XXXX, naposledy bytom W. M. XXX, a v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/2-ica do dedičstva po nebohej W. G., rod. W., nar. XX. XX. XXXX, zomrelej XX. XX. XXXX, naposledy bytom W. M. XXX. Súčasne žiadali priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, pričom súd vykonal všetky dôkazy, ktoré strany sporu navrhli, dospel k názoru, že žaloba žalobcov je dôvodná. Súd prvej inštancie sa

v prvom rade vysporiadal s existenciou naliehavého právneho záujmu u žalobcov na určenie, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov. Po oboznámení sa s listinami, ako aj vyjadreniami strán sporu a svedkami, súd dospel k záveru, že je daný naliehavý právny záujem na takomto určení. Podľa názoru súdu je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcami a žalovanými a táto situácia je evidentná v tom, že žalobcovia napriek tomu, že sú dedičmi po vlastných právnych predchodcoch - rodičoch uvedených nehnuteľností, nemajú možnosť dosiahnuť zápis svojho vlastníckeho práva inak než určovacou žalobou. To znamená, že uvedená parcela nemôže byť prejednaná v dodatočnom dedičskom konaní, nakoľko zápisy sú vedené iba na žalovaných. Takýto konkurujúci zápis vlastníctva je možné odstrániť jedine autoritatívnym výrokom súdu, ktorý sa následne stane podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností. Správne poukázali žalobcovia v žalobe, že aj súdna prax ustálila, že naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k nehnuteľnosti je voči žalovanému daný vždy tam, kde je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako jej vlastník, lebo rozhodnutie súdu môže byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. Námietku žalovaných, v ktorej namietali pasívnu vecnú legitímáciu v spore tvrdiac, že žalobcovia nesprávne žalujú s tým, že žalovaní nie sú dedičmi po právnych predchodcoch žalobcov, súd vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na to, že pasívne legitimovaným v spore pri určovacích žalobách je ten, kto kvalifikovane popiera právo žalobcu, ktorého sa žalobca v konaní dovoláva. Pri určení vlastníctva je pasívne legitimovaným ten, kto žalobcovo tvrdené vlastnícke právo kvalifikovane popiera, teda spravidla ten, kto je uvedený v katastri nehnuteľností ako vlastník. Vzhľadom na výpisy z listu vlastníctva je zrejmé, že vlastníkmi spornej parcely sú žalovaní a teda oni sú pasívne vecne legitimovaní v spore. Pokiaľ ide o spor, ktorým žiadajú žalobcovia určiť, že daná vec - nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnych predchodcoch, súd konštatoval, že nehnuteľnosť, o ktorú v konaní ide nadobudli rodičia žalobcov vydržaním (podstata sporu). Keďže túto skutočnosť žalobcovia v konaní tvrdili a snažili sa preukázať a v čase úmrtia sporná parcela nebola predmetom dedičského konania tak, aby mohla byť v rámci dedičského konania prejednaná, potom je namieste domáhať sa určenia, že uvedená nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnych predchodcoch a na podklade tohto rozhodnutia po nich prebehne dodatočné dedičské konanie. V občianskoprávnom konaní nemožno obchádzať konanie dedičské, pretože o majetku, ktorý sa dedí musia mať dedičia možnosť uzavretia dedičskej dohody v konaní o dedičstve. Takéto spory, či určitá vec patrí do dedičstva môžu vzniknúť nielen medzi dedičmi, ale aj medzi tretími osobami, teda tými, ktorí popierajú vlastnícke právo poručiteľa. V prípade vlastníckeho nároku, ktorý sa viaže na zosnulú osobu, tento uplatňujú právni nástupcovia zosnulého vlastníka, ktorí sú tzv. nerozlučným procesným spoločenstvom a jediná možná a prípustná formulácia petitu je taká, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po zosnulom právnom predchodcovi žalobcov (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 03. 2014 sp. zn. 3Ncdo 4/2013). Súd prvej inštancie v ďalšom odôvodnení poukázal na to, že podstatou sporu je, či omyl právnych predchodcov žalobcov je ospravedliteľný alebo nie, v dôsledku čoho môže potom súd ustáliť a vyhodnotiť držbu ako oprávnenú alebo neoprávnenú. Žalovaní vo vyjadreniach opätovne a v rôznych obmenách namietali, že by právni predchodcovia žalobcov boli dobromyseľní držiteľia pozemku parc. č. CKN XXX/XX a tvrdili, že tento pozemok nemali ich právni predchodcovia zahrnutý v nadobúdacích tituloch (kúpna zmluva, darovacia zmluva) a preto neexistuje titul pre vstup rodičov žalobcov do oprávnenej držby. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že spornú časť pozemku parcelu č. XXX, ktorá už t.č. má priradené samostatné parcelné číslo a to č. XXX/XX, právni predchodcovia žalobcov (nebohý T. G. a W. G.) považovali za súčasť ich pozemku s parcelným číslom CKN XXX/X a XXX/X. To znamená, že ak nejakú časť pozemku považovali za súčasť svojho pozemku, tak domnelým titulom na vstup do držby je práve titul na vstup do držby pozemku, s ktorým je táto súčasť fakticky spojená. Predmetom žaloby je konkrétny pozemok, ktorý považovali právni predchodcovia žalobcov nie za časť pozemku XXX, ale za časť pozemku XXX. Z toho nevyhnutne vyplýva, že nikde v uvedených zmluvách, či už kúpnej alebo darovacej, ale ani v iných listinách v prospech žalobcov nebude spomínané, že nadobúdajú časť pozemku XXX, pretože boli v domnení, že nadobúdajú a užívajú iba pozemok XXX. Rodičia žalobcov boli v skutkovom omyle, že časť pozemku XXX, teraz špecifikovaná ako XXX/XX je súčasťou ich pozemku XXX/X a XXX/X. O hodnovernosti týchto vyjadrení svedčí aj fakt, že tak deti (teraz žalobcovia), ale aj svedkovia potvrdili, že plot medzi susednými pozemkami staval pán R.. Dokonca syn nebohého pána R. uviedol, že si pamätá na to, že to staval otec, keď im rozkázal tak mu pomáhali a pozemok sa končil tzv. „cvikom“. Aj v tejto súvislosti súd dal do pozornosti, že v minulosti podľa ustanovení občianskeho zákonníka ešte z roku 1811 platilo tzv. „pravidlo pravej ruky“ s orientáciou na vchod, čo znamená, že každý vlastník parcely musel uzavrieť priestor po pravej strane od hlavného vchodu. Od roku 1951 táto povinnosť už v občianskom zákone nie je a v súčasnosti ostáva povinnosť stavania plotu na dohode medzi susedmi. Avšak pravidlo tzv. „pravej ruky“ sa zvykne dodržiavať až po súčasnosť. V tomto duchu potom skutočne svedčí pravda žalobcom, že plot medzi

nimi a R. stavali R., pán R.. Z ohliadky na mieste samom vyplynulo, že je to pôvodný starý plot s betónovými základmi - petníkmi, v ktorom sú kovové stĺpy a potiahnuté pletivo je na rôznych miestach značne opotrebované. To, že s plotom nebolo hýbané potvrdil aj svedok R., ktorý uviedol, že pri poslednej návšteve približne sedem, osem rokov dozadu bolo všetko tak ako si pamätal. Rovnako tak opisovali sporné pozemky aj ostatní svedkovia a tiež strany sporu. K vyjadreniam svedka F. ohľadom „opitia“ pána R. G. súd uviedol, že plot bol stavaný v 70-tych rokoch minulého storočia a okrem svedka F. túto skutočnosť nikto neuviedol, netvrdil a ani nenamietal. Navyše svedok F. sa do rodiny R. priženil až v 80-tych rokoch, teda nebol priamym účastníkom stavby tohto plotu a jeho vyjadrenia nepotvrdil ani priamy potomok pána R., ktorý plot staval. Preto vyjadrenia pána F. súd nepovažoval za relevantné. Pokiaľ išlo o držbu sporného pozemku počas celej držby až do smrti rodičov žalobcov sa nikto zo strany R. nedomáhal prestavby plotu, či vydania časti pozemku, ktorú by mali G. užívať nedôvodne. Až v roku 2006 bol adresovaný žalobkyni v 2. rade list od pani R., kde poukazuje na geometrický plán, ktorý si dali vyhotoviť v roku 2003 za účelom zamerania rodinného domu. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že ani v uvedenom liste L. R. žiadnym spôsobom neuvádza hádky a spory z minulosti s tým, že konštatuje, že sa o sporné skutočnosti a to, že užívajú aj časť ich parcely dozvedeli až po vyhotovení geometrického plánu. List bol datovaný 23.11.2006 čo v konečnom dôsledku je po uplynutí desaťročnej vydržacej doby právnych predchodcov žalobcov. Žalobcovia v rámci vyjadrení uviedli, že spornú parcelu užívali ako vlastnú nielen ich právni predchodcovia, ale aj oni samotní. Za uvedenú parcelu riadne platili daň, nakoľko nadobudli výmeru a vlastníctvo k parceliam s výmerou cez 1900 m². Reálna výmera oploteného dvora a záhrady vrátane sporného pozemku nedosahuje ani výmeru, ktorú nadobudli ich rodičia kúpnu a darovacou zmluvou, t.j. výmeru 1926 m². Reálna výmera parciel XXX/X a XXX/X nie je 1926 m² tak ako vyplýva z listu vlastníctva, ale 1380 m², teda aj na základe tohto boli právni predchodcovia žalobcov v domnení, že sú vlastníkami aj spornej parcely a považovali ju za súčasť svojho vlastníctva. Žalovaní vo vyjadreniach namietajú prepisy v kúpnej zmluve zo 04. 07. 1963, kde mal byť prepisovaný dátum z 1964. V tejto súvislosti súd zadovážil originály listín zo štátneho oblastného archívu, z ktorých vyplýva, že takéto zásah a prepisy robené neboli. K argumentácii žalovaných ohľadom ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd poukázal na to, že uvedené zákonné ustanovenie je neplatné. Z listinných dôkazov predložených žalobcami vyplýva, že Miestny národný výbor v A. M. rozhodnutím zo dňa 29. 09. 1973, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. 10. 1973 schválil uvedené nadobudnutie parciel. Toto schválenie pri prevode bolo udelené práve s poukazom aj na ustanovenie § 490 ods. 2 v tom čase platného Občianskeho zákonníka. Ak však žalovaní mali na mysli to, že formálne malo byť udelené schválenie príslušným miestnym národným výborom aj na spornú parcelu, opätovne súd poukázal na to, že žalobcovia spornú parcelu nevnímali ako samostatnú parcelu, ale ako súčasť celej parcely XXX. Vydržanie nie je prevod, ale prechod vlastníctva a ustanovenie § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v tom čase platnom sa na tento titul nevzťahovalo. Národné výbory nikdy súhlasy na vydržanie neudelovali, najmä preto, že pri obnovení inštitútu vydržania občianskym zákonníkom účinným od 01. 01. 1992 už národné výbory a ani ustanovenie § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka neexistovali. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že omyl právnych predchodcov žalobcov je ospravedliteľný, v dôsledku čoho súd vyhodnotil držbu právnych predchodcov žalobcov ako oprávnenú. V tejto súvislosti právny zástupca žalobcov poukázal na bohatú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa zaoberal otázkou dobromyseľnosti v súvislosti s vydržaním. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej právnej úpravy daná so zreteľom na všetky okolnosti. Opakovanom ovládania veci je nečinnosť vlastníka. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý, faktický stav so stavom právnym (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 87/2010, 4Cdo 283/2009). V dobrej viere je teda držiteľ, ktorý sa domnieva, že mu držaná vec patrí aj keď v skutočnosti tak tomu nie je. V rovnakej situácii sa ocitli aj právni predchodcovia žalobcov, ktorí boli počas celej doby držby v dobrej viere, že sú vlastníkami spornej parcely. Užívali ju na základe kúpy a daru, takto vyčlenenú v prírode ju užívali a ich užívanie akceptovali aj najbližší susedia R., ktorí reálne odčlenili časť svojej parcely od parcely právnych predchodcov žalobcu. Hranica, podľa ktorej vlastníci svoje pozemky v minulosti pokojne a dobromyseľne užívali sa stala následkom vydržania aj hranicou vlastníckou bez ohľadu na to, či bola v súlade so správnou hranicou mapovou alebo nie a to aj v prípade ak mapová hranica pred vydržaním bola správna. Po celý čas držby rodičia žalobcov boli v skutkovom omyle, že je súčasťou ich pozemku aj sporná parcela, teda že nekonajú bezprávne, ak sporný pozemok užívajú ako celok so svojimi pozemkami v domnení, že sa jedná o parcelu XXX. Podľa ustanovenia § 134 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka pozemok, ktorý je predmetom tohto konania bol v oprávnenej nikým nerušenej držbe rodičov žalobcov minimálne od roku 1972, teda po dobu dlhšiu ako desať rokov. Uplynutím zákonom predpísanej doby

takejto držby k 1.1.1992 kedy bol znovu zavedený inštitút vydržania do nášho právneho poriadku, malo za dôsledok nadobudnutie vlastníckeho práva právnymi predchodca žalobcu. Z týchto dôvodov súd považoval žalobu v celom rozsahu za dôvodnú, vyhovel jej a určil, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 pri aplikácii § 262 ods. 1 a 2 s tým, že keďže žalobcovia boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, prináleží im nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100 %.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/, pričom toto rozhodnutie odvolaním napádajú v celom rozsahu. V odvolaní uviedli odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku. V podanom odvolaní namietali, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, pretože odôvodnenie rozsudku nereaguje vôbec na obranu žalovaných, ktorú predniesli v rámci svojich podaní s poukazom na to, že majú právo na zákonný a spravodlivý proces, ktorého integrálnou súčasťou je aj odôvodnenie rozsudku, ktoré by malo v zásadných veciach reagovať aj na prednášanú obranu žalovanými. Aj v odvolaní namietali, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na určení, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po zosnulom T. G. a W. G. s poukazom na to, že žalobcovia v dedičských konaniach po svojich rodičoch nikdy neuvádzali, že by do dedičstva po ich rodičoch mala patriť aj parcela CKN XXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 297 m². Žalovaní uviedli, že popierali, že by zosnulý T. G. a zosnulá W. G. boli vlastníkami parcely č. CKN XXX/XX a tiež popierali, že by nadobudli vlastnícke právo vydržaním z dôvodu, že im chýbala akákoľvek dobromyseľnosť a oprávnená držba. Žalobcovia túto nehnuteľnosť nenahlásili do dedičstva po zosnulých rodičoch, a to ani po tom, čo žalobcov vyzvala na vypratanie pozemku a osadenie plotu na hranici pozemkov L. R. listom zo dňa 23. 11. 2006. Uviedli, že žalovaní 1/ a 2/ popierali, že by došlo k majetkoprávnemu vysporiadaniu pozemkov kúpnu zmluvou zo dňa 04. 07. 1963 a darovacou zmluvou z 11. 07. 1973 vo vzťahu k pozemku, ktorý patril vlastnícky žalobcom 1/ a 2/, a to parc. č. CKN XXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 297 m² (predtým parc. č. CKN XXX/X o výmere 1 533 m²). Na kúpnej zmluve zo dňa 04. 07. 1963 je zjavné prepisovaný rok uzavretia z roku 1964 na rok 1963, čomu nasvedčuje aj obsah kúpnej zmluvy, kde sa uvádza, že vraj zmluva sa stane platnou registráciou Štátneho notárstva, ktoré však boli zriadené zákonom č. 95/1963 Zb. zo dňa 04. 12. 1963, a teda dňa 04. 07. 1963 Štátne notárstva zriadené neboli. Zákon č. 95/1963 Zb. nadobudol účinnosť až dňa 11. 04. 1963; v čase spísania kúpnej zmluvy ani neexistoval, s ktorou námietkou sa súd nevysporiadal ani neodôvodnil prečo. V konaní poukazovali žalovaní na to, že právní predchodcovia žalobcov nadobudli zmluvou zo dňa 04. 07. 1963 výmeru pozemku 1 565 m² a darovacou zmluvou zo dňa 01. 07. 1973 výmeru 361 m², teda spolu nadobudli pozemky o výmere 1 926 m², ktorá výmera bola predmetom oboch dedičských konaní. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení nevysvetlil a nezdôvodnil ako sa parc. č. CKN XXX/XX o výmere 297 m² stala novoobjaveným majetkom patriacim do dedičstva, keď táto parcela nikdy netvorila súčasť parciel, ktoré kúpili právní predchodcovia žalobcov. Súd nevysvetlil a právne nezdôvodnil ako sa pôvodná výmera pozemkov žalobcov z výmery 1 926 m² zväčšila o výmeru 297 m², a teda že vraj právní predchodcovia v čase dedičských konaní mali mať vo vlastníctve aj parcelu CKN č. XXX/XX o výmere 297 m², čo by znamenalo, že výmera pozemkov patriacich právnym predchodcom žalobcov nečinila spolu 1 922 m², ale až výmeru spolu 2 223 m². Poukázali na to, že podľa listu vlastníctva pre k. ú. W. M. LV č. XXX sú vo vlastníctve žalobcu 1/ parcely č. XXX/X a XXX/X spolu o výmere 1 926 m², teda toľko koľko právní predchodcovia kúpili. Táto skutočnosť vylučuje dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov, ako sa ju snažili predstierať. Súd ani k tejto okolnosti nezaujal žiadne vecné ani právne stanovisko, t. j. nemal preukázané, na základe ktorého nadobúdacieho právneho úkonu právní predchodcovia žalobcov žili v domnení, že aj parcela CKN č. XXX/XX im patrí. Posúdenie toho či držiteľa - právní predchodcovia žalobcov so zreteľom na všetky okolnosti boli dobromyseľní, že im vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľov - žalobcov, a už vôbec nemôže byť dovodzovaná dobromyseľnosť z mylne osadenej časti oplotenia nie na hranici pozemkov (od hospodárskej budovy žalovaných smerom na koniec pozemku) predchádzajúcim vlastníkom p. R.. Dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov je vylúčená v dvornej časti parcely č. CKN XXX/XX, pretože rodinný dom žalovaných parc.č.XXX/X a hospodárska budova parc. č. XXX/X neboli postavené na hranici pozemkov (žalobcu 1/ a žalovaných) ale 3 metre od hranice pozemkov patriacich toho času žalovanému 1/ parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X. Rodičia žalobcov nemohli mať presvedčenie, že nekonajú bezprávne, keď si prihradili v dvornej časti pozemok patriaci právnym predchodcom manželov R., ktorí postavili rodinný dom a za ním hospodársku budovu 3 metre od hraníc pozemkov a nie na hranici pozemkov. Súd ohliadkou zistil, že právní predchodcovia žalobcov vedome vypustili zo svojho pozemku susedovi časť svojho pozemku, aby tento vôbec mohol mať dvor. Na úkor vypustenia tohto pozemku pre suseda, si naopak prihradili k svojmu pozemku vedome

pozemok patriaci vtedy manželom R., a to vybudovaním veľkej brány až po dom žalovaných, ktorý nebol postavený na hranici pozemkov účastníkov sporu. Súd pri posudzovaní oprávnenosti držby nevychádzal zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Súd ignoroval dôkaznú situáciu aj tým, že sa nezaoberal základnými okolnosťami, ktoré by nasvedčovali v prospech oprávnenej držby, t. j. ako právni predchodcovia žalobcov pozemok nadobudli, či im svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami nasvedčujúcimi oprávnenosť držby práva. Z kúpnej zmluvy, ako aj z darovacej zmluvy právni predchodcovia žalobcov vedeli čo kupujú, čo nadobúdajú, v akej výmere. Tieto skutočnosti im boli známe aj z geometrického plánu, ako aj z výkazu plôch k tomuto geometrickému plánu, ktoré listiny rodičia žalobcov predkladali Štátnemu notárstvu vo Zvolene dňa 24. 05. 1972, v súvislosti so žiadosťou o registráciu darovacej zmluvy z roku 1974 a kúpnej zmluvy z roku 1963. Z týchto listinných dokladov vyplývalo, že predmetom kúpy a darovania, aj registračného konania na Štátnom notárstve vo Zvolene, nie je pozemok parc. č. CKN XXX/XX o zastavenej ploche a nádvorí vo výmere 297 m² (resp. časť pozemku parc. č. XXX/X vo vlastníctve právnych predchodcov žalovaných - R.). Tieto skutočnosti bolo možné zistiť už samotným spočítaním kupovaných výmer pozemkov, spolu 1 926 m². Po vyhotovení GP č. 466/61-210-920 zo dňa 26. 10. 1961 boli v prírode geometrom osadené medzníky, ktoré vytyčovali pozemok patriaci právnym predchodcom žalobcov, bolo to v čase, keď pozemky neboli ohradené plotmi a rodičia žalobcov ako prví začali stavať rodinný dom a vedeli ako geometer označil ich pozemok medzníkmi v prírode samej. Na tieto skutočnosti súd vôbec neprihliadol, nevyhodnotil ich, ani neuviedol prečo to v súdnej veci nemalo byť podstatné. Súd sa nevysporiadal s námietkou žalovaných, že rodičia žalobcov nemohli splniť ani desať ročnú lehotu držby. Žalovaní poukázali, že v rokoch 1964 až 1990 nemohli rodičia žalobcov vydržať uvedenú nehnuteľnosť, lebo už pri registrácii kúpnej zmluvy z roku 1963, ako aj darovacej zmluvy z roku 1973, museli v zmysle § 490 ods. 2 Občianskeho zákona predložiť súhlas Národného výboru, keďže išlo o pozemok v súkromnom vlastníctve. Ustanovenie § 490 ods. 2 OZ bránilo tomu, že aby rodičia žalobcov mohli vydržať predmetný pozemok, ktoré ustanovenie platilo až do 01. 05. 1990. Do 01. 05. 1990 nemohli právni predchodcovia žalobcov vydržať nehnuteľnosť, a to parcelu 705/14, lebo od 01. 05. 1990 do úmrtia T. G. ubehlo 8 rokov a 10 mesiacov a u V. G. ubehlo 7 rokov a 5 mesiacov, teda ku dňu smrti právnych predchodcov žalobcov 1/ a 2/ nebola splnená zákonná podmienka na vydržanie, teda nepretržitá držba 10 rokov od zrušenia ust. § 490 ods. 2 OZ. Súd sa snažil s touto námietkou vysporiadať v bode 21.1. Ohľadom prepisu dátumu na kúpnej zmluve zo dňa 04. 07. 1963 uviedol, že nebol prepísaný dátum z roku 1964, ale logicky nevysvetlil ako mohol niekto poznať v roku 1963 v čase spísania kúpnej zmluvy právne predpisy, ktoré vtedy neexistovali a sú pomenované a opísané v znení kúpnej zmluvy v bodoch VI., VII., IX. K argumentácii žalovaných, ohľadom ustanovenia § 490 ods. 2 OZ uviedol, že toto ustanovenie je neplatné. Takéto vysvetlenie je nihilistickým výkladom práva, účelovým a svojvoľným, lebo toto ustanovenie platilo od 01. 04. 1964 do 01. 05. 1990 a ako také bránilo vo vydržaní v tomto období. Rozhodnutie Miestneho národného výboru v A. M. zo dňa 29. 09. 1973 sa vzťahovalo len na parcely, ktoré boli predmetom kúpnej a darovacej zmluvy a vôbec sa netýkalo parc. č. C-KN XXX/XX. Tvrdenia súdu že predmetné ustanovenie sa nevzťahovalo na parcelu č. 706 je neudržateľným tvrdením, že vydržanie nie je prevod ale vraj prechod vlastníctva, a že vraj sa ustanovenie § 490 ods. 2 OZ na tento titul nevzťahovalo.

V tejto časti je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný a možno túto časť odôvodnenia rozsudku pripísať snahe vyhovieť žalobe bez ohľadu na to, že neboli splnené podmienky vydržania. Samotní žalobcovia v žalobe uvádzali, že zdedili predmetné nehnuteľnosti po rodičoch v roku 1999 v stave a výmerách, ako tieto ich rodičia kupovali, resp. dostali do daru. Toto tvrdenie tiež spochybňuje oprávnenosť podanej žaloby čo súd vôbec nevyhodnotil. Aj v tejto časti je preto rozsudok súdu nepreskúmateľný. Aj z listu L. R. zo dňa 05. 12. 2006, s poukazom na odpoveď žalobkyne 2/ na tento list je zrejmé, že žalobcovia konali bezprávne, keď si prisvojujú určitú vec, resp. začali tvrdiť, že si ju prisvojovali ich rodičia, a že vraj by mala byť prejednaná v dedičskom konaní po nich. Toto tvrdenie spochybňuje dobromyseľnosť rodičov žalobcov, ale aj dobromyseľnosť ich samotných. Ani tento dôkaz súd nevyhodnotil z hľadiska dobromyseľnosti právnych predchodcov, ale i žalobcov vo vzťahu k vydržaniu. Konštatovanie súdu, že list bol datovaný 23. 11. 2006, čo v konečnom dôsledku je po uplynutí desaťročnej vydržacej doby právnych predchodcov žalobcov, je nepreskúmateľné. Kedy a od kedy počíta súd a podľa akého predpisu a zákonného ustanovenia resp. zákona počíta súd lehotu vydržania je nezistiteľné. Žalovaní tvrdili, že darovacia zmluva zo dňa 11. 07. 1973 je neplatným právnym úkonom pre neurčitosť, keď absolútna neplatnosť darovacej zmluvy spočíva v neurčitosti prejavu vôle predmetný pozemok darcami darovať obdarovaným a úplnou absenciou prejavu vôle zo strany obdarovaných predmetný pozemok prijať, ktorý vôbec nie je v písomnej darovacej zmluve

zachytený. Žalovaní tvrdia, že vzhľadom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu darovacej zmluvy, ktorý nespĺňa ust. § 37 a § 407 ods. 1 v tom čase platného Občianskeho zákonníka, nemohlo dôjsť ani k dobrovoľnej držbe v tom čase parc. reg. E č. XXX o výmere 361 m², nie to ešte susednej parcely (v súčasnosti vedenej v KN ako parc. reg. "C" č. XXX/XX o výmere 297 m²), ktorá nebola ani predmetom tohto neurčitého právneho úkonu. Uvedený dôvod je len ďalším dôvodom, ktorý spochybňuje dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov o nadobudnutí parcely v súčasnosti KN „C“ č. XXX/XX do domnejšej oprávnenej držby, nakoľko už len vo vzťahu k parcele reg. „E“ č. XXX o výmere 361 m², ktorá bola predmetom darovacej zmluvy, by išlo vzhľadom k zásadným vadám a nedostatkom tohto právneho úkonu o neospravedliteľný právny omyl. S týmito námietkami sa súd vôbec nevysporiadal. Žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali nadobúdací titul vo vzťahu k pozemku, ktorý tvrdia že vydržali, a vo vzťahu ku ktorému sa domáhajú určenia, že patrí do dedičstva po ich zosnulých rodičoch. Predmetný pozemok nikdy nebol predmetom kúpy kúpnuou zmluvou, ani nikdy nebol predmetom darovacej zmluvy zo dňa 11. 07. 1973. Tento pozemok ku dňu registrácie kúpnej zmluvy a darovacej zmluvy Štátnym notárstvom, čo bolo 24. 05. 1974, patrilo rodinným príslušníkom rodiny R., s ktorými žalobcovia 1/ a 2/, ale ani ich právni predchodcovia neboli nikdy v žiadnom zmluvnom vzťahu. Základným predpokladom dobromyseľnosti je existencia nadobúdacieho titulu vo vzťahu k pozemku, o ktorom sa tvrdí, že bol vydržaný, ktorý však v predmetnej veci absolútne chýba, nakoľko pozemok, ktorý je predmetom sporu, nebol nikdy predmetom žiadneho scudzovacieho právneho úkonu, ktorého by boli zmluvnou stranou žalobcovia 1/ a 2/, alebo ich právni predchodcovia. Len vystávaním plotu nemožno nadobudnúť dobromyseľne pozemok, ani ho získať bez nadobúdacieho titulu dobromyseľne do oprávnenej držby. Vzhľadom k tomu, že absolútne absentuje nadobúdací titul, ktorého predmetom by mal byť prevod vlastníckeho práva k časti pozemku (parc. č. C-KN XXX/XX) nebolo možné tento pozemok vydržať ani právnymi predchodcami žalobcov, ale ani samotnými žalobcami, nakoľko títo bez neho nemohli ani nadobudnúť pocit, že pozemok oprávnene môžu vlastniť a oprávnene ho držať. Tieto skutočnosti súd nevyhodnotil ani neodôvodnil v rozsudku, prečo na tieto tvrdenia neprihliadol. Žalobcovia už v žalobe tvrdili, že právni predchodcovia žalobcov stavali rodinný dom v rokoch 1961 až 1962, do rodinného domu sa nasťahovali koncom roku 1962, pričom v tom čase neboli oplotené ani pozemky, ktoré nadobudli právni predchodcovia žalobcov a neboli oplotené ani pozemky patriace rodine R.. Pozemok parc. č. XXX/X (t. j. dvorová časť a zastavený pozemok domom), ako aj pozemok parc. č. XXX/X (t. j. záhrada), boli novovytvorené pozemky geometrickým plánom č. XXX/XX-XXX-XXX zo dňa 26. 10. 1961 a hranice vytyčenia týchto pozemkov boli označené medzníkmi pri zameraní dňa 26. 10. 1961, čo je uvedené v geometrickom pláne, ktorý plán bol technickým podkladom kúpnej zmluvy zo dňa 04. 07. 1963 a darovacej zmluvy zo dňa 11. 07. 1973. Zameranie pozemkov sa teda uskutočnilo dňa 04. 07. 1963 v čase, keď právni predchodcovia žalobcov sa na pozemkoch aktívne zdržiavali a stavali tam rodinný dom a zameranie sa vykonávalo v ich záujme. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 04. 07. 1963 boli právni predchodcovia žalobcov veľmi dobre uzrozumení (resp. pri vynaložení náležitej starostlivosti a opatrnosti, ktorú možno bežne očakávať) s tým, čo kupujú, ktorý pozemok a kde sú jeho hranice, ktoré boli označené v teréne medzníkmi, a keďže v tom čase susediace pozemky neboli vôbec oplotené, nemohli ani nadobudnúť pocit, že kupujú pozemky vo výmere ohraničenej oplotením. Takisto im museli byť známe aj hranice parc. č. XXX o výmere 361 m², ktorú neskôr nadobudli do vlastníctva na základe darovacej zmluvy, pretože aj hranice tejto parcely boli označené v teréne medzníkmi pri zameraní dňa 26. 10. 1961. Oplotenie pozemkov sa vykonalo až v 70-tych rokoch minulého storočia a skutočnosť je taká, že časť oplotenia a bránu, ktorá sa nachádza na pozemku parc. č. CKN XXX/XX nestaval L. R., ale túto časť stavali právni predchodcovia žalobcov, a to v prednej časti dvora, v ktorej je časť plotu postavená po hospodársku budovu vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/ na hranici pozemku CKN XXX/XX. Právni predchodcovia žalobcov vedeli, resp. mali a mohli vedieť v čase stavania oplotenia, kde sa presne nachádza hranica ich pozemkov a kde sa nachádza hranica pozemkov vo vlastníctve rodiny R., no na túto skutočnosť pána L. R. stavajúceho plot prinajmenšom neupozornili, práve naopak dá sa predpokladať, že zneužili stav jeho opitosti, do ktorého ho priviedli ponúkaním alkoholu, aby plot postavil mimo skutočnej hranice pozemkov na prospech právnych predchodcov žalobcov, čo vyplynulo z výpovede svedka F. F.. Z jeho výsluchu tiež vyplynulo, že pri stavaní plotu L. R. boli prítomní aj právni predchodcovia žalobcov a je pochopiteľné, že sa aj sami museli zaujímať o to kde sa plot vytyčí a kadiaľ bude viesť. Za takéhoto stavu nie je možné dospieť k tomu, že držba predmetného pozemku právnymi predchodcami žalobcov by mohla byť bez akýchkoľvek pochybností dobromyseľná, a to najmä nie za stavu, keď neexistuje nadobúdací titul k pozemku, ktorý je predmetom žaloby a keď sa oplotenie užívaných pozemkov stavalo dávno po zameraní pozemkov a po vytyčení ich hraníc medzníkmi v teréne. Z výsluchu svedka T. R. a svedka F. F. vyplynulo, že pani L. R. právna predchodkyňa žalovaných, za svojho života v čase, keď bola vlastníčkou nehnuteľností, upozorňovala ústne právnymi predchodcov

žalobcov na to, že plot je nesprávne osadený a týmto nesprávnym osadením plotu sa na jej úkor a na úkor jej detí pričlenila časť pozemku vlastnícky patriaca jej a jej deťom k pozemku vo vlastníctve právnych predchodcov žalobcov, a to minimálne od roku 1984. Zo svedeckej výpovede svedka Vajdu vyplynulo, že právní predchodcovia žalobcov boli prítomní od počiatku pri stavaní plotu a tento plot stavali spolu s pánom L. R., z výpovede vyplynulo, že právní predchodcovia žalobcov zrejme sústavným ponúkaním alkoholu pánovi L. R. pričínili sa o jeho uvedenie do stavu opitosti a potom čo bol tento pod vplyvom alkoholu, ukázali mu kde má plot stáť a takýmto spôsobom ovplyvnili samotné miesto osadenia plotu, ktoré konanie sa dá označiť ako nepoctivé a v rozpore s dobrými mravmi; tieto skutočnosti vylučujú dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov pri nadobúdaní predmetného pozemku do svojej držby a ich dobromyseľnosť v ich následnom užívaní počas plynutia vydržacej doby. Vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania možno dospieť k záveru, že držba časti pozemku v súčasnosti vedená v KN ako parc. č. „C“ XXX/XX o výmere 297 m², ktorý bol vo vlastníctve rodiny R., nebola zo strany právnych predchodcov žalobcov nikdy oprávnená a dobromyseľná a vydržacia lehota 10 rokov počas doby, v ktorej neoprávnene držali pozemok právní predchodcovia žalobcov, nemohla nikdy ani začať plynúť. Právní predchodcovia od počiatku t. j. od 26. 10. 1961 museli poznať a poznať presne skutočnú hranicu pozemku, ktorý bol neskôr predmetom kúpy, ale aj skutočnú hranicu pozemku, ktorý bol neskôr predmetom darovacej zmluvy, a to so zamerania týchto pozemkov a z označenia týchto hraníc pozemkov medzníkmi v teréne dňa 26. 10. 1961. V čase uzatvárania zmluvy veľmi dobre vedeli čo je predmetom kúpy, ktorý pozemok a kde presne začínajú a končia jeho hranice a v čase uzatvárania darovacej zmluvy veľmi dobre vedeli a museli vedieť čo je presne predmetom darovania, ktorý pozemok a kde presne začínajú a končia jeho hranice. Oprávnená a dobromyseľná držba týchto pozemkov právnymi predchodcami žalobcov bola od počiatku vylúčená o to viac, že z výsluchu svedkov vyplynulo, že na nesprávne osadenie plotu boli ešte právní predchodcovia žalobcov upozorňovaní a vyzývaní k súčinnosti pri náprave tohto neoprávneného stavu. Súd nevyhodnotil dôkaznú situáciu nestranné, hodnotil ju straniac žalobcom. Rozsudok súdu ani v týchto častiach nie je preskúmateľný, lebo súd sa vyššie uvedenou dôkaznou situáciou a námietkami žalovaných nevysporiadal, čím uprel žalovaným právo na spravodlivý proces. Ako môžu žalovaní reagovať v odvolaní na to, čo z ich námietok, ktoré prednášali písomne, vôbec súd nehodnotí a nevyhodnotí. Oprávnenosť a dobromyseľnosť držby sa posudzujú objektívne so zreteľom na to, či držiteľ je vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, pričom dobrú vieru je potrebné posudzovať s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcov zamietol alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaní k odvolaniu žalobcov v písomnom vyjadrení uviedli, že pokiaľ žalovaní namietajú, že rozsudok je nepreskúmateľný a že súd sa opomenul vypořadať s niektorými argumentmi odvolateľov, poukazujúc aj na to, že nebolo vysvetlené, prečo je vydržanie prechod a nie prevod vlastníctva a prečo sa teda na dané nadobúdanie vlastníctva nevzťahuje § 490 ods. 2 OZ, sú toho názoru, že rozsudok je precízne a logicky zdôvodnený, vystihuje a správne sa zameriava na podstatu sporu, poukazujúc na judikatúru EŠLP, ako aj judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorého právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie sa nedá nájsť relevantný argument, ktorý by súd prvej inštancie opomenul, alebo nedostatočne sa ním zaoberal. Rozsudok si zachoval triedu, jasnú a výstižnú argumentačnú líniu a pre ktorýkoľvek nadriadený súd je takéto rozhodnutie ľahko preskúmateľné (v rozpore s tým, čo tvrdia odvolatelia). K časti odvolania, kde žalovaní namietajú, že žalobcovia si ani v jednom dedičskom konaní po rodičoch nenahlásili ako majetok na prejednanie spornú parcelu, ako ani po doručení listu od pani R. v roku 2006, žalobcovia uviedli, že odvolatelia nevnímajú podstatu sporu správne. Pozemok, ktorý je predmetom sporu, vznikol až dodatočne novým geometrickým plánom, v čase dedičských konaní tento pozemok samostatne neexistoval. Podstatou sporu je to, že žalobcovia (aj právní predchodcovia žalovaných, R.) tento pozemok považovali za súčasť pozemku žalobcov, súčasť ich dvora a záhrady. Teda pri dedičských konaniach po rodičoch žalobcovia boli v domnení, že keď sa dedí 1926 m² z ich dvora a záhrady, že dedia aj spornú parcelu (v tom čase ešte neidentifikovanú ako parc. č. C-KN XXX/XX). Ak teda mali presvedčenie, že dedia v teréne riadne ohraničené nehnuteľnosti, nemali dôvod domáhať sa dedenia nejakej ďalšej parcely, ktorá v tom čase samostatne neexistovala. Pokiaľ žalovaní namietajú, že v prospech žalobcov, resp. ich rodičov, neexistuje nadobúdací titul vo vzťahu k spornému pozemku, nakoľko tento nikdy nemal byť predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 04. 07. 1963 či darovacej zmluvy zo dňa 11. 07. 1973 a uvádzajú, že vystavanie plotu nie je nadobúdacím titulom, žalobcovia uviedli, že ide o

spor hranicu medzi pozemkami, pričom súdna prax ustálila, že spory o hranicu medzi pozemkami majú prebiehať vo forme sporu o určenie vlastníctva k spornej časti, pričom podstatou žaloby je vyriešenie otázky vlastníctva k spornej ploche pozemku. Aj v súdnej veci spornosťou hranice vznikol ohraničený sporný pás pozemku, ku ktorému má strana v konaní naliehavý právny záujem na určení, kto je jeho vlastníkom. Podľa žalobných tvrdení je zrejmé, že nadobúdacím titulom právnych predchodcov žalobcov je vydržanie. K vydržaniu nie je potrebný riadny (iný) platný nadobúdací titul, pri vydržaní postačuje tzv. putatívny, domnelý titul, čiže titul, ktorý je spôsobilý založiť dobromyseľnosť vydržiteľa, že drží nehnuteľnosť poctivo, založiť u neho vedomie, že užíva vec ako svoje vlastníctvo. Práve takým titulom je kúpna zmluva zo dňa 04. 07. 1963, ktorou kúpili rodičia žalobcov v súlade so zákonom riadne ohraničenú nehnuteľnosť, túto riadne vyplatili a začali užívať. Spolu s nehnuteľnosťou darovanou zmluvou zo dňa 11. 07. 1973 majú mať pozemky žalobcov výmeru 1926 m², aj keď v súčasnosti na základe sporného stavu v katastrálnej mape majú sotva 1400 m². Nemožno teda poprieť, že rodičia žalobcov majú minimálne domnelý nadobúdací titul na 1926 m², aj keď podľa súčasného stavu v katastrálnej mape im má patriť sotva 1400 m². Práve v takýchto rozporuplných situáciách je dôležité zisťovať a ustáliť aj užívací stav, t. j. v akých hraniciach sa pozemky dlhodobo a pokojne v minulosti užívali. Postavenie plotu teda neznamená sám o sebe nadobúdací titul, ale je veľmi dôležitou okolnosťou pre právne posúdenie sporu o hranice pozemku. Pokiaľ žalovaní v odvolaní uvádzajú, že časť oplotenia sporného pozemku stavali právni predchodcovia žalobcov, a to v prednej časti dvora, v ktorej je časť plotu postavená po hospodársku budovu vo vlastníctve žalovaných, toto tvrdenie žalovaných nie je korektné. Z ohľadky vyplynulo, že aj v prednej časti dvora (od cesty), je vybudované homogénne oplotenie tzv. predzáhradky žalovaných, s pevným betónovým múrikom na pevných základoch, s ktorým je pevným základom spojený kovový plot, pričom aj toto oplotenie budovali R.. Na spornú hranicu kolmo nadväzuje brána žalobcov, pretože pochopiteľne, na spornú hranicu už kolmo nadväzuje vstupná brána do dvora žalobcov. Uvedené však neznamená, že by akúkoľvek časť spornej hranice orientovanej z východu na západ budovali právni predchodcovia žalobcov, oni budovali iba svoju bránu orientovanú severo - južne. O uvedenom sa presvedčil súd na ohliadke, bola vyhotovená fotodokumentácia miesta. Žalobcovia popierajú tvrdenie odvolateľov, že by na ohliadke bola zistená a zisťovaná aj hranica s druhým susedom žalobcov (sused z pravej strany žalobcov). Táto hranica nie je predmetom konania, preto ani nebola predmetom dokazovania. Treba však pripustiť, že celá ulica má posunuté hranice plotom, čiže existuje posun hraníc v rámci celej ulice. Ak by každý zo susedov striktno trval na správnosti katastrálnej hranice, znamenalo by to, že každý plot v ulici by sa musel búrať, čo zjavne nie je účelné. Odvolatelia argumentujú, prečo je darovacia zmluva zo dňa 11. 07. 1973 absolútne neplatným právnym úkonom, pričom žalobcovia poukazujú na to, že touto darovacou zmluvou nadobudli rodičia žalobcov pozemok s parc. č. S., ktorý je pásom na opačnej hranici ich pozemku (t. j. pás pozemku nie na hranici pozdĺž žalovaných, ale pozdĺž susedov na druhej strane T.). Žalobcovia nemajú pochybnosť o tom, že darovacia zmluva z 11. 07. 1973 je platný právnym úkonom, avšak na základe toho, že táto sa netýka predmetu sporu, z dôvodu hospodárnosti, nepovažujú za potrebné vyvrátiť argumenty žalovaných v tomto smere. Všetky argumenty žalovaných ohľadom neplatnosti darovacej zmluvy sú pre merito tohto sporu nepodstatné a nie je potrebné sa nimi ďalej zaoberať. Pokiaľ odvolatelia znovu argumentujú ustanovením § 490 ods. 2 OZ, ktorým spochybňujú vydržanie, ako aj spôsob, ako sa súd prvej inštancie s touto námietkou vyporiadal, súd v odôvodnení rozsudku (bod 21.1) podáva k tejto námietke žalovaných vyčerpávajúcu odpoveď. Nie je zrejmé, z akého dôvodu žalovaní označujú toto riadne odôvodnenie za „nihilistický výklad práva“. Súd nie je povinný zdôvodňovať v rozsudku základné otázky teórie občianskeho práva (podľa ktorých je vydržanie prechod a nie prevod vlastníckeho práva), preto ak sa ustanovenie § 490 ods. 2 OZ týka iba prevodov, je nepochybné, že sa vydržania týkať nebude. Odpoveď súdu prvej inštancie, že toto ustanovenie k účinnosti znovuzavedenia vydržania 01. 01. 1992 už neplatilo (rovnako ako neexistovali už národné výbory) je nepochybná a jednoznačná. Pokiaľ odvolatelia vytykajú súdu, že nie je zisťiteľné, kedy a odkedy počítá súd lehotu pre vydržanie, táto výhrada nie je opodstatnená. V bode 22.1 rozsudku súd konštatuje, že dokazovaním ustálil, že minimálne od roku 1972 rodičia žalobcov pokojne užívali sporný pozemok, teda znovuzavedením inštitútu vydržania sa k 01. 01. 1992 stali jeho vlastníkami. Pokiaľ žalovaní v odvolaní opakovane uvádzajú, že pán S. R. bol pri stavbe oplotenia uvedený rodičmi žalobcov do stavu opitosti, uvádzajú, že rodičia žalobcov participovali pri výstavbe oplotenia, tieto tvrdenia žalobcov rozhorčujú, úplne ich odmietajú, ide o výhradne vymyslenú procesnú obranu žalovaných. Žalobcovia, ktorí si pána A. R. jasne pamätajú, ho nikdy nevideli opitého, úplne popierajú, že by ich rodičia mu kedykoľvek núkali alkohol, resp. spolu popíjali. Povolania pána L. R., ako aj otca žalobcov, absolútne vylučovali konzumáciu alkoholu. Tieto tvrdenia žalovaných, prevzaté z výpovede svedka p. P., difamujú zosnulých ľudí - R. a rodičov žalobcov absolútne nepodložené. Súd sa ohliadkou presvedčil o stavebno-technickom charaktere plotu. Jedná sa o dlhú, takmer 100 metrovú

líniu, s pevným základom. Stav opitosti by bol snáď uveriteľný pri jednorazovom, chvíľkovom úkone, ale je ťažko uveriteľný pri takmer 100 metrov dlhej stavbe plotu, spojenej s kopianím základov múrika, šalovaní múrika, betónovaní, kopianím desiatok jám na stĺpiky v záhradnej časti, osádzaní desiatok stĺpikov, napínaní pletiva, maľovaní. Je zreteľne jasné, že sa jedná o stavbu vytváranú niekoľko týždňov, idúcu v teréne v jednotnej línii, nie je na nej badateľné, že by bola prevedená neisto, nekvalitne. K tejto vymyslenej procesnej obrane žalovaných uviedli, že po celý čas výstavby plotu žila s pánom R. jeho manželka, ktorá mala s manželom riadny manželský vzťah, ktorá by na takýto úskok s uvedením do stavu opitosti v čase výstavby plotu akiste reagovala, po výstavbe plotu až do úmrtia pána R. uplynul dlhší čas viac rokov, počas ktorého by pán R. reagoval na to, ak by bol ľstivo vovedený niekým pri výstavbe plotu do stavu opitosti, svoj plot by si posunul. Vo vzťahu k výpovedi svedka pána F., na základe ktorej výpovede odvolatelia rozvíjajú úvahy, podľa ktorých by mali byť rodičia žalobcov ústne upozorňovaní na nesprávne osadený plot minimálne od roku 1984, mali údajne pri výstavbe plotu „aktívne spolupôsobiť“, uviedli, že jeho výpoveď považujú za nedôveryhodnú, poukázali, že svedok sa nikdy nestretol s pánom L. R., ktorý zomrel v roku 1977, pričom p. F. prišiel do rodiny ako zať v roku 1984, či rodičmi žalobcov, so žalobcami. Žiadne skutočnosti týkajúce sa výstavby plotu teda svedok nevidel a nezažil. Pokiaľ svedok F. F. uviedol, že plot mali údajne stavať G. s pánom R., nehovorí pravdu, pričom poukázali na výpoveď svedka T. R., ktorý stavbu plotu zažil a ktorý vypovedal, že plot staval otec. Hodnoverným dôkazom nepochybne je listina - list L. R. zo dňa 23. 11. 2006, s poukazom na to, že text listu potvrdzuje tvrdenia žalobcov, že to bola prvá výzva na riešenie spornej hranice, pričom o spornosti sa pani R. dozvedela vypracovaním geometrického plánu v roku 2003 geodetkou I.. P.. Obsah listu vylučuje procesnú obranu žalovaných, podľa ktorej mal byť úmyselne uvedený pán R. do stavu opitosti a už pred rokom 2006 boli na spornú hranicu žalobcovia, resp. ich rodičia upozorňovaní. Vo vzťahu k spochybňovaniu dobromyseľnosti rodičov žalobcov žalovanými aj v odvolaní poukazujú na ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa držba považuje za oprávnenú, ak sa nepreukáže opak. V súdnej veci v prípade existencie pochybností o existencii dobrej viery rodičov žalobcov by sa súd mal prikloniť k záveru o existencii dobrej viery. Popierajú, že by pred listom z roku 2006 boli ústne upozorení žalobcovia či ich rodičia na spornú hranicu pozemku. Aj v prípade, že by hypoteticky sa tak v minulosti stalo (čo popierajú), je otázne, či by takéto ústne upozornenie s nekonkretizovaným obsahom bolo spôsobilé prerušiť plynutie vydržacej doby. Podľa názoru žalobcov, ak by aj došlo k ústnemu upozorneniu, toto nevyvoláva akékoľvek právne účinky, ani neprerušuje či neruší plynutie vydržacej doby. Dokazovaním bolo ustálené, že spornú hranicu oddeľoval plot vo vlastníctve R., ak by R. zistili, že ich plot je postavený nesprávne, prečo tento plot nepremiestnili. Uvedený skutkový dej potvrdzuje procesné tvrdenia žalobcov, že dlhodobý pokojný užívací stav bol rešpektovaný na oboch stranách, aj u žalobcov, ale aj u právnych predchodcov žalovaných. Pokiaľ odvolatelia uvádzajú poznámky ohľadne nestrannosti súdu prvej inštancie, k tomuto žalobcovia uviedli, že proces pred súdom prvej inštancie bol bez akejkoľvek rozumnej pochybnosti korektný, férový, obe strany sporu mali rovnaký priestor pre vyjadrenia a procesné úkony. Vyjadrenia žalovaných v tomto smere sú neprofesionálne a najmä nepravdivé. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, náležite odôvodnený potvrdil.

5. Žalovaní v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov v podstate zotrvali na všetkých skutočnostiach a tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní s námietkou, že nie je pravdou, že by bol rozsudok precízne a logicky zdôvodnený, opakovane poukázali, že súd bol povinný sa zaoberať preukázaním naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, s ktorou otázkou sa zaoberal nedostatočne, s poukazom na to, že žalobcovia nepreukázali, že by nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, bola nimi niekedy do dedičského konania po ich rodičoch nahlásená, alebo že by iniciovali konanie o prejednaní novoobjaveného dedičstva po svojich rodičoch. Bez preukázania takéhoto konania nemohli preukázať ani naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich rodičoch, pretože samo o sebe takéto určenie by nebolo spôsobilé dosiahnuť zápis žalobcov 1/ a 2/ do katastra nehnuteľností ako vlastníkov. Nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení žalobcami bolo dôvodom k okamžitému zamietnutiu určovacej žaloby žalobcov ex offo bez toho, aby sa súd zaoberal vecou samou. Kúpna zmluva zo dňa 04. 07. 1963 nemohla byť nikdy domnelým titulom pre rodičov žalobcov, pretože podkladom tejto zmluvy bol geometricky plán zo dňa 26. 10. 1961, v ktorom boli pozemky zamerané a zaznačené a v teréne boli označené medzníkmi. Rodičia žalobcov presne vedeli a pri vynaložení náležitej opatrnosti, ktorú možno vyžadovať museli vedieť, aký pozemok kupujú, kde sa nachádza a kde sú jeho hranice. Vo vyjadrení v zásade zopakovali tvrdenia uvedené v podanom odvolaní. Ďalej uviedli, že žalovaní od počiatku skutkovo netvrdili vo vzťahu k námietke absencie dobromyseľnosti rodičov žalobcov, že pán L. R. bol pri stavbe oplotenia uvedený rodičmi žalobcov do

stavu opitosti, tieto skutočnosti vyšli najavo aj z výsluchu svedka F. F., vo vzťahu ku ktorému uvádzajú, že ide o nestranného a nezaujatého svedka. Svedok nevypovedal, že by mal byť L. R. nepretržite a neustále každý deň, v ktorom plot staval v stave opitosti, ale vypovedal jasne, že bol príčiním rodičov uvedený do stavu opitosti pri vytyčovaní trasy plotu, ktorú trasu, kade plot povedie, mu v tomto stave opitosti ukázali. L. R. sa počas života mnohokrát snažila situáciu s nesprávne osadeným plotom vyriešiť a s rodičmi žalobcov komunikovať, ale bezúspešne. Nie je pravdou, že táto sa o nesprávnom osadenom plote dozvedela až z vypracovaného geometrického plánu v roku 2003, o tomto vedela od počiatku a z tohto dôvodu tejto dlhodobej vedomosti, že plot je nesprávne osadený dala vypracovať geometrický plán v roku 2003. Vo vzťahu k vyjadreniam žalobcov, čo sa týka zrušenia, či prerušenia plynutia vydržacej doby, uviedli, že žalobcovia opomínajú skutočnosť, že vlastnícke právo je nepremiľčateľné a je možné ho len oslabiť plynutím vydržacej doby, po ktorú musí byť držiteľ veci dobromyseľný v tom, že mu vec patrí vzhľadom k všetkým okolnostiam, za ktorých vec nadobudol do držby a po túto dobu musí vec nerušene užívať ako svoju vlastnú, pričom táto doba sa prerušuje pokiaľ prestane byť dobromyseľný a dozvie sa, že vec mu nepatrí a je jej neoprávneným držiteľom. O tejto skutočnosti, že nesprávne oplotená časť pozemku sa nedostala do ich oprávnenej držby sa rodičia žalobcov dozvedeli už v čase nesprávne osadeného plotu, ktorý mal byť dokončený v roku 1972, pretože už ku dňu 26. 10. 1961 vedeli a pri vynaložení náležitej opatrnosti, ktorú možno vyžadovať museli vedieť, kde sa nachádzajú hranice pozemku, ktorý susedil s neskôr nesprávne oplotenou časťou pozemku, ktorá bola vo vlastníctve R., pretože jeho hranice boli v teréne označené medzníkmi. Žalobcovia sa preukázateľne o neoprávnenej držbe pozemku dozvedeli najneskôr z listu pani L. R. zo dňa 23. 11. 2006, čo bolo 7 a 8 rokov po smrti ich rodičov. Vo vzťahu k rodičom žalobcov nemožno vôbec hovoriť ani o začatí plynutia vydržacej doby a ani v prípade žalobcov o uplynutí vydržacej doby. Žalovaní trvajú na podanom odvolaní.

6. Žalobcovia sa k podanému vyjadreniu žalovaných písomne nevyjadřili.

7. V dôsledku odvolania podaného žalovanými proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Na základe podaného odvolania žalovanými voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že žalovaní ako odvolatelia v podanom odvolaní neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadali ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli byť bez ich viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávania zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsahu odvolania žalovaných a odvolacie dôvody uvedené v ich podanom odvolaní konštatuje odvolací súd, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaných nie je dôvodné, nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za

vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

11. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného k zásadným odvolacím námietkam žalovaných odvolací súd uvádza:

Pokiaľ žalovaní v podanom odvolaní namietali, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný s poukazom na to, že nereaguje vôbec na obranu žalovaných v ich vyjadreniach produkovaných v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, čím je podľa žalovaných naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, keď žalovaní majú za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces s námietkou, že odôvodnenie rozsudku by malo v zásadných veciach reagovať aj na prednášanú obranu žalovanými, odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že odôvodnenie rozsudku je stručné, spĺňa však všetky náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie dostatočným spôsobom, a zároveň hne odôvodnil rozhodnutie, uviedol zásadné dôvody podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj myšlienkovú líniu, ktorou sa súd prvej inštancie riadil pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu. V súvislosti s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť, odvolací súd poukazuje, že aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku je naďalej aktuálne stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03. 12. 2015, R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie pri odôvodnení rozhodnutia postupoval v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia obsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, za existujúci odvolací dôvod nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že by ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, ktorá situácia v predmetnej veci však nenastala.

Pokiaľ žalovaní v podanom odvolaní ďalej namietali, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na predmetnej žalobe, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov, poukazujúc na to, že žalobcovia nenahlásili do dedičských konaní novoobjavený majetok po zosnulých rodičoch, hoci dedičské konanie po týchto poručiťoch prebiehalo v roku 1998 po poručiťke W. G. sp. zn. D1725/98 a v roku 1999 po poručiťovi T. G. pod sp. zn. D692/99 s poukazom na to, že žalobcovia v dedičských konaniach po svojich rodičoch neuvádzali, že by sporná parcela CKN XXX/XX mala patriť do dedičstva, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka žalovaných neobstojí a nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa existenciou naliehavého právneho záujmu žalobcov na podanej žalobe dostatočne zaoberal, pričom v odôvodnení (body 19, 19.1 odôvodnenia) riadne zdôvodnil na základe akých skutočností a pri akom právnom posúdení a z akých dôvodov dospel k názoru, že v súdnej veci žalobcovia preukázali existenciu naliehavého právneho záujmu. V danej veci súd prvej inštancie správne skonštatoval, že na určení, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičského konania po právnych predchodcoch žalobcov, je daný naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem sa má totiž viazať na konkrétny určovací petít a má súvisieť s vyriešením otázky, či sa danou žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti tvrdeného práva, alebo neistoty v právnom vzťahu týkajúceho sa spornej nehnuteľnosti. Pri rozhodovaní o existencii naliehavého právneho záujmu musí súd posúdiť, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany práva žalobcov a či po takomto rozhodnutí sa dosiahne odstránenie spornosti vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že hoci žalobcovia sú dedičmi po zosnulom T. G. a zosnulej W. G. nemajú možnosť dosiahnuť zápis vlastníckeho práva inak, než určovacou žalobou s poukazom na to, že ako vlastníci spornej parcely sú zapísaní žalovaní, čo znamená, že uvedená parcela nemôže byť prejednaná v dodatočnom dedičskom konaní, pričom zápis vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti v prospech žalovaných je možné odstrániť jedine autoritatívnym výrokom súdu, ktorý sa následne stane podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností. Odvolací súd dopĺňa, že po určení, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov, budú môcť žalobcovia podať návrh na prejednanie novoobjaveného majetku, a tento v nesporovom konaní prejednať v dedičskom konaní. Z týchto dôvodov preto u žalobcov existuje naliehavý právny záujem

na určovacej žalobe tak, ako túto podali predmetnou žalobou žalobcovia, pričom súd prvej inštancie existenciu naliehavého právneho záujmu vecne správne posúdil.

K ďalším odvolacím námietkam, pokiaľ žalovaní v odvolaní tvrdili, že rodičom žalobcov chýbala dobromyseľnosť a oprávnená držba spornej nehnuteľnosti, popierali, že by došlo k majetkoprávnemu vysporiadaniu parcely CKN XXX/XX (predtým XXX/X) s poukazom na to, že u kúpnej zmluvy bol prepisovaný rok uzavretia z roku 1964 na rok 1963, o čom svedčí obsah zmluvy s prihliadnutím na existenciu štátnych notárstiev až od roku 1964, s ktorou námietkou sa súd nevysporiadal, odvolací súd uvádza, že ani túto námietku nemožno považovať za dôvodnú. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie práve za účelom objektívneho posúdenia veci si vyžiadal zo štátneho archívu spisy RI XXX/XX a RI XXX/XX, ktoré boli súdu doložené (v spise na č. I. 127 až 149), pričom registrácia kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim F. L. a kupujúcimi T. G. a jeho manželkou, bola predmetom registrácie u Štátneho notárstva Zvolen v konaní sp. zn. RI XXX/XX; zároveň na výzvu súdu bol súdu na pojednávaní dňa 21. 07. 2020 predložený k nahliadnutiu originál kúpnej zmluvy, keď súd konštatoval dátum podpísania zmluvy 04. 07. 1963, a zároveň konštatoval, že originál kúpnej zmluvy sa zhoduje s fotokópiou založenou v spise tak stranami sporu, ako aj s fotokópiou založenou do spisu ako kúpna zmluva registrovaná štátnym notárstvom ako zmluva RI XXX/XXXX, pričom súd tieto skutočnosti aj riadne uviedol v odôvodnení rozhodnutia, konkrétne v bode 21.1 odôvodnenia. Súd konštatoval, že z predložených originálov listín, listín zo Štátneho oblastného archívu mal za preukázané, že zásah a prepisy čo sa týka dátumu zmluvy, keď podľa tvrdení žalovaných mal byť prepisovaný dátum z 1964 na 1963, robený nebol, s ktorým vyhodnotením skutkového stavu sa odvolací súd stotožňuje. Navyše odvolací súd poukazuje na to, že hoci v kúpnej zmluve je uvedené, že táto sa stane platnou len registráciou u štátneho notárstva, pričom štátne notárstva existovali v roku 1963, ich právna úprava bola zakotvená v zákone č. 116/1951 Zb. v znení zákona č. 52/1954 Zb., ktorým sa rozšírila pôsobnosť štátnych notárstiev, avšak je pravdou, že v rozhodnom období, t. j. v roku 1963 predmetom činnosti štátnych notárstiev nebola registrácia kúpnych zmlúv, avšak neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že účastníci zmluvy poverili vyhotovením JUDr. Pavla Jombíka, pričom z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že JUDr. Pavol Jombík bol notárom. Hoci zo znenia zmluvy vyplýva, že túto spisoval pre zmluvné strany ako občan, za takejto situácie potom nemožno bez ďalšieho vyhodnotiť len zo znenia zmluvy, kde je odvolanka na platnosť zmluvy registráciou u štátneho notárstva, že by bola zmluva uzavretá dňa 04. 07. 1963 antidatovaná, resp. že by bola uzavretá v roku 1964, ako to v konaní tvrdili žalovaní, ktorí však svoje tvrdenia nepreukázali. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že kúpna zmluva uzavretá dňa 04. 07. 1963, bola predložená na registráciu Štátnemu notárstvu Zvolen dňa 24. 05. 1974, konanie vedené pod sp. zn. RI 142/74, rovnako darovacia zmluva uzavretá medzi darcami J. G. a V. B. a obdarovaným T. G., uzavretá dňa 11. 06. 1973 bola predložená na registráciu Štátnemu notárstvu Zvolen, registrácia vedená pod sp. zn. RI 143/74, pričom tieto nehnuteľnosti boli predmetom dedičských konaní po rodičoch žalobcov v konaniach D692/99 a D1725/98, pričom je zároveň zrejmé, že tieto nehnuteľnosti (zapísané na LV č. XXX parc. č. CKN XXX/X a XXX/X) nie sú predmetom súdneho sporu. Predmetom súdneho sporu je susediaca parcela CKN XXX/XX, ako novovytvorená parcela, ktorá je vlastnícky zapísaná na liste vlastníctva v prospech žalovaných 1/ a 2/.

Pokiaľ žalovaní namietali, že právni predchodcovia žalobcov nadobudli na základe kúpnej zmluvy a darovacej zmluvy nehnuteľnosti spolu vo výmere 1926 m², čo bolo aj predmetom dedičských konaní s námietkou, že súd nevysvetlil, ako sa parcela CKN XXX/XX o výmere 297 m² stala novoobjaveným majetkom a nevysvetlil, ako sa výmera pozemkov 1926 m² zväčšila o 297 m², s poukazom na to, že na liste vlastníctva majú pozemky právnych predchodcov žalobcov takú výmeru, ktorú kúpili a boli obdarovaní, čo vylučuje dobromyseľnosť, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka žalovaných neobstojí, keď súd prvej inštancie v bode 21 odôvodnenia reagoval aj na túto námietku s poukazom na to, že reálna výmera parciel XXX/X a XXX/X nie je 1926 m², ako to vyplýva z listu vlastníctva, ale 1380 m², teda aj na základe tohto boli právni predchodcovia žalobcov v domnení, že sú vlastníkami aj spornej parcely a považovali ju za súčasť svojho vlastníctva. Navyše odvolací súd uvádza, že tvrdenie o reálnej výmere parciel XXX/X a XXX/X nebolo len tvrdením žalobcov, ale predložili o tom do spisu aj listinný dôkaz, predložený spolu s písomným vyjadrením žalobcov zo dňa 14. 02. 2020 (listina v spise na č. I. 83 - výpočet grafickej výmery v katastrálnej mape), ktorá listina bola doručená žalovaným, pričom žalovaní žiadnym spôsobom sa k tejto listine nevyjadrili, nenamietali ju, prípadne nenavrhlí v tomto smere vykonanie žiadnych dôkazov. Vyhodnotenie súdom prvej inštancie v závere bodu 21 preto odvolací súd považuje za vecne správne.

12. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam žalovaných, pokiaľ namietali, že súd prvej inštancie sa nezaoberal zákonnými predpokladmi vydržania s poukazom na to, že z kúpnej zmluvy, darovacej zmluvy, ako aj z geometrického plánu a výkazu plôch ku geometrickému plánu vedeli právni predchodcovia žalobcov, že predmetom nie je parcela CKN XXX/XX, čo bolo možné zistiť spočítaním výmer, s tvrdením, že pri vyhotovovaní geometrického plánu boli v prírode osadené medzníky v čase, keď pozemky neboli ohradené; súd sa dostatočne nevysporiadal ani s ich námietkou, že rodičia žalobcov nemohli splniť 10-ročnú vydržaciú lehotu, keď v rokoch 1964 až 1990 nemohli pozemky vydržať s prihladnutím na ust. § 490 ods. 2 OZ; ďalej namietali, že samotné tvrdenia žalobcov v žalobe, že zdedili po rodičoch nehnuteľnosti v stave a výmerách, ako tieto rodičia kúpili, alebo získali darom, spochybňuje oprávnenosť držby, pričom aj z odpovede žalobcov k výzve z roku 2006 je zrejmé, že žalobcovia konali bezprávne, čo spochybňuje dobromyseľnosť rodičov žalobcov aj žalobcov, konštatovanie súdu k listu z roku 2006, že je po uplynutí 10-ročnej vydržacej doby, je nepreskúmateľné, nie je zistiteľné, kedy a odkedy a podľa akých predpisov súd počíta lehotu. V ďalšom v odvolaní namietali, že darovacia zmluva (v spise na č. I. 130) je neplatná, lebo je neurčitá, z dôvodu neurčitosti prejavu vôle darovať a prejavu vôle obdarovaného, dar prijať, s čím sa súd vôbec nevysporiadal, namietali tiež, že pozemok CKN XXX/XX nebol predmetom kúpy ani darovania, žalobcovia nepreukázali nadobúdaci titul, tento pozemok patril rodine R.. Ďalej namietali, že z dokazovania vyplynulo, že časť oplotenia, bránu, ktorá sa nachádza na CKN parcele XXX/XX nestaval pán R., ale rodičia žalobcov. Rodičia žalobcovi mali vedieť, kde sa presne nachádza hranica pozemkov, pričom neupozornili na to pána R., pričom v tomto smere poukázali na výpoveď svedka F. o tom, že rodičia žalobcov priviedli pána R. do stavu opitosti, na základe čoho žalovaní majú za to, že z vykonaných dôkazov nemožno dospieť k dobromyseľnosti právnych predchodcov žalobcov. Namietali, že z výsluchu svedkov R. a F. vyplynulo, že ešte za života L. R. minimálne od roku 1984 boli rodičia žalobcov upozorňovaní, že plot je nesprávne osadený, čo vylučuje dobromyseľnosť, v odvolaní tiež tvrdili sústavné ponúkanie alkoholu pánovi R. pri stavaní plotu, v dôsledku čoho mal otupené zmysly, v čom vidia konanie nepoctivé. Tvrdia, že skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania svedčia o tom, že držba nikdy nebola oprávnená a dobromyseľná a 10-ročná lehota ani nemohla začať plynúť s námietkou, že súd prvej inštancie dôkazy nevyhodnotil nestranne. K týmto odvolacím námietkam žalovaných odvolací súd uvádza, že ich nepovažuje za dôvodné. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vo veci vykonal všetky dôkazy, ktoré v konaní boli navrhnuté stranami sporu, pričom z vykonaných dôkazov ustálil správny skutkový stav a vykonal aj správne právne posúdenie. Súd správne ustálil na základe vykonaného dokazovania, že aj spornú nehnuteľnosť reálne užívali právni predchodcovia žalobcov, ktoré užívanie odvodzovali od kúpnej zmluvy a darovania, pričom reálne odčlenenie svojej parcely od parcely právnych predchodcov žalobcov vykonal R., čo v konaní súd mal jednoznačne preukázané, ktorí užívanie spornej nehnuteľnosti právnymi predchodcami žalobcov akceptovali, z čoho súd odvodil, že omyl právnych predchodcov žalobcov je ospravedliteľný v dôsledku, čoho súd ustálil a vyhodnotil držbu právnych predchodcov žalobcov ako držbu oprávnenú. Súd ustálil vstup právnych predchodcov žalobcov do oprávnenej a nikým nerušenej držby minimálne od roku 1972 (po výstavbe plotu X R.), pričom zároveň konštatoval, že právni predchodcovia žalobcov boli v takejto oprávnenej a nikým nerušenej držbe po dobu dlhšiu ako 10 rokov, pričom odvolací súd konštatuje, že v konaní opak preukázaný nebol a s poukazom na ust. § 134 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka s prihladnutím na novelizáciu Občianskeho zákonníka uplynutím zákonom predpísanej doby, t. j. doby dlhšej ako 10 rokov, ktorá od roku 1972 uplynula, právni predchodcovia žalobcov ku dňu 01. 01. 1992 nadobudli vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti vydržaním, tak ako to správne vyhodnotil na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie. Odvolací súd uvádza, že žalobcovia odvodzovali oprávnenosť svojich rodičov ako oprávnených držiteľov spornej nehnuteľnosti odvodzujúc nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudli právni predchodcovia žalobcov vyššie uvádzanou kúpnu zmluvou a tiež darovacou zmluvou, ktoré zmluvy boli za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31. 12. 1991 registrované Štátnym notárstvom v zmysle zákona č. 95/1963 Zb., tak ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, pričom v súdnej veci sa jednalo o vydržanie susediacich pozemkov, ktoré boli právnymi predchodcami žalobcov užívané ako vlastné z dôvodu, že právni predchodcovia žalobcov sa domnievali, že boli tiež prevedené a zavkladované, to znamená u právnych predchodcov žalobcov v tomto prípade sa jedná o putatívny titul vydržania. Odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník v znení platnom v čase vstupu právnych predchodcov žalobcov do držby minimálne v roku 1972, t. j. po výstavbe plotu, ktorý reálne oddeľoval pozemky právnych predchodcov žalobcov a rodiny R., pričom v konaní bolo preukázané, že tento plot stavala rodina R. (o čom svedčí nepochybne výpoveď syna T. R., ktorý plot stavala), nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním vôbec neupravoval. Možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva takýmto spôsobom bola zavedená až novelou vykonanou zákonom č. 131/1992 Zb. účinnou od 01. 04. 1983. Rozsah subjektov vydržania bol však obmedzený, keď vydržanie

bolo obmedzené na občanov, a rovnako bol obmedzený aj rozsah predmetu vydržania, keď nebolo možné vydržať vlastnícke právo najmä k pozemkom. Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb. účinnou od 01. 01. 1992 však boli tieto obmedzenia odstránené. V súvislosti s vydržaním vlastníckeho práva k pozemku predmetná novela umožnila započítanie nepretržitej držby vykonávanej aj pred 01. 01. 1992, pričom držbu nekvalifikovala odlišne v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Za takejto situácie v prípade, ak držiteľ pozemku, t. j. ten, kto s pozemkom nakladal ako s vlastným, splnil k 1. januáru 1992 podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu 10 rokov, a zároveň bol držiteľom oprávneným, teda bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu pozemok patrí, nadobudol k tomuto dňu vlastnícke právo k pozemku vydržaním. S prihliadnutím na vykonané dokazovanie a zistený skutkový stav potom súd prvej inštancie dospel k správne názoru, že je potrebné držbu sporného pozemku právnymi predchodcami žalobcov považovať za držbu oprávnenú, pričom s prihliadnutím aj na vyššie uvedené bola zároveň splnená vydržacia doba 10 rokov pre vydržanie vlastníckeho práva právnymi predchodcami žalobcov k spornému pozemku berúc do úvahy právnou úpravu tak, ako túto uviedol odvolací súd aj vyššie, pričom súd prvej inštancie dospel k správne názoru pri právnej kvalifikácii a aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, že žaloba žalobcov je v celom rozsahu dôvodná, keď mal za to, že právní predchodcovia žalobcov počas života ku dňu 01. 01. 1992 sa z titulu vydržania stali vlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Odvolací súd ešte dodáva, že je v zhode s vyhodnotením dôkazov súdom prvej inštancie predovšetkým, čo sa týka vyhodnotenia svedeckej výpovede svedka F. berúc do úvahy aj svedeckú výpoveď syna U. R., pána R., ktorý bol prítomný pri výstavbe plotu jeho otcom, pri tejto mu pomáhal, pričom skutočnosti, ktoré tvrdil svedok F., ktorý nebol prítomný pri výstavbe plotu, žiadnym spôsobom nepotvrdil, resp. tieto okolnosti, čo sa týka stavu opitosti vystaviteľa plotu T. R. neuvádzal. Na dôvažok ešte odvolací súd k odvolacej námietke ohľadom neplatnosti darovacej zmluvy uvádza, že túto námietku nepovažuje za dôvodnú, z obsahu zmluvy nepochybne vyplýva, že sa jedná o darovanie, či už označením samotnej zmluvy, ako aj označením účastníkov zmluvy, ako aj textom zmluvy, z ktorého nepochybne vyplýva, že sa jedná o darovanie, pričom však odvolací súd uvádza, že otázka platnosti tohto právneho úkonu nebola ani predmetom súdneho sporu, keď vlastníctvo nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom darovacej zmluvy, vyplýva z aktuálneho listu vlastníctva v prospech žalobcu 1/. Prejudiciálne posúdenie neplatnosti darovacej zmluvy, vzhľadom na okruh strán sporu by ani nebolo možné; zároveň vo vzťahu k predmetu sporu je však bez právneho významu, keďže nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom darovacej zmluvy, nie je nehnuteľnosťou susediacou s nehnuteľnosťou, ktorá je predmetom tohto súdneho sporu. Odvolací súd teda uzatvára, že odvolacie námietky žalovaných nemožno považovať za spôsobilé privodiť zmenu, resp. zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie, keď odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, pričom súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, či už oprávnenosti držby, vstupu právnych predchodcov do držby, uplynutia vydržacej doby, a preto ho odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 z dôvodu vecnej správnosti v celom rozsahu potvrdil, a to aj čo sa týka záväzného výroku o trovách konania, keďže súd prvej inštancie správne vo veci aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobcovia boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, odvolací súd rozhodol, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).